

Misjonsvirksomheten i Kongo.

Brev fra Alb. Christiansen.

Deres ringe bror og medarbeider

der
Alb. M. Christiansen.

Kintshua den 20. april 33.
Kjære brødre og søstre i Herren, medarbeidere for å bringe Kristi frelsende evangelium til Kam's ulykkelige barn i Belgisk Congo, kjærlig hilsen til dere alle i vår dyrebare Herre og Frelseres Jesu navn.

«De så op til ham og strålte av glede, og deres åsyn rødmet aldri av skam.» Salm. 34, 6.

Skam hører synden til. Og Jesus tok både vår synd og skam på sig da han ofret sig selv, som et soningsoffer for all verdens synd. I verdens øine er det skam å tro på Jesus på den måte, at man tilegner sig alt det han har fullbragt for oss. Men det er en meget feilaktig opfatning for skammens liv og skammens vei ophører i det øieblikk man overgir sig helt til Gud og mottar den forløsning som han har gitt oss i sin som, Jesus Kristus. Det er all grunn til å skamme sig over det liv vi levet i synden, men da vi blev rettferdiggjorte ved troen på Jesus, da vi mottok ham, som vår personlige Frelser, da fikk vi fred med Gud, ved vår Herre Jesus Kristus. Og den som har inngått en sådan fredspakt med Gud han har intet å skamme sig over. I profeten Esaias forutsigelse om Jesus og det han skulde bringe folkene, heter det: «I stedet for eders skam skal I få dobbelt, og i stedet for skjensel skal de jublende prise sin lodd.»

Stefanus, og siden alle dem som har fulgt ham i martyrdøden, betraktet det ikke som en skam å lide og dø for Jesu navn skyld. Tvertimot. De betraktet det alle som en ære. «Så gikk de da bort fra rådet, glade over, at de var aktet verdige til å vanæres for dette navn skyld.»

Og nå de som søker sin ære i denne verden, skal høste den evige frukt av sitt liv, da blir det i evig skam, mens de som i sitt jordeliv aktet Kristi vanære for en større rikdom enn all verdens skatte, skal stråle i evig ære og herlighet hos Gud. Nei, Kristi evangelium er såvist ikke noe å skamme sig over, ti det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.

Dette folk som jeg lever iblandt bærer syndens skam så iønefallende at det er smertelig å se. Men det er herlig å kunne bringe dem et sådant budskap som er i stand til å løse dem både fra synden og skammen, og gjøre dem til nye skapninger i Kristus Jesus. Folkene bortover i byene som ikke kjenner evangeliet de oppfatter kristendommen ganske forkjært til å begynne med. De ser at en og annen av dem som har hatt anledning til å høre om Jesus, blir andre mennesker og nyter fordeler som hedningene ikke har, og tror så at dette nye består bare i det ytre. Og jeg har ofte et svere strev med dem for å gjøre det begripelig for dem at Gud først vil ha deres hjerte. At de må bli født på nytt, for å se og komme inn i Guds rike. Og at de som kommer inn i Guds rike, og Guds rike kommer inn i dem, de kan ikke holde dette skjult, for gudslivet må nødvendigvis åpenbares i deres daglige liv. Det er herlig å se lyset gå op for dem. Herren har særlig velsignet oss den senere tid. Påsken var således en herlig fest i år. Vi ryddet den store verkstedsbygning og smykket den etter fattig leilighet og

bragte stokker inn som skulde gjøre tjeneste som benker, for å samle folkene her til møtene. Vi ventet mange, og våre forventninger slo ikke feil, for det store hus, eller rettere tak, som har en gulvflate på 20x9 meter var overfylt av mennesker og mange stod utenfor. Der har vært mange som har meldt sig til dåp i den senere tid, og jeg har hatt disse i særlig undervisning for å være sikker om at de visste hvad de gjorde, når de gikk hen og døpte sig. Tidlig påskedags morgen gikk vi ned til floden og døpte 20 av disse. Det var en velsignet og alvorsfull stund. Vi møtte store skarer av folk i skogen som var på vei til møtene og mange av disse overvår dåpshandlingen og så dette for første gang. Siden måtte vi skynde oss tilbake til stasjonen for at ikke folkene skulde vente på oss. Det var underbart å se denne store skare av svarte mennesker sitte adskilte å lytte til det herlige frelsesbudskap, som for mange var nytt, idet de hørte det for første gang. De 6 lærere som vi nu har ute i byene, de kom for å overvære møtene og hadde mange mennesker med sig fra deres byer. Herrens And var mektig tilstede og ved Guds nåde fremholdt jeg evangeliets store sannheter. Møtet varte hele formiddagen. Og like før vi brøt op og skulde ta middagspausen så kom en stor skare kvinner med sine små barn som de vilde bringe til Gud og innvie dem til Jesus for deres liv. Det var gripende. Jeg stilte dem op i en sirkel rundt talerstolen og så oploftet vi vår røst til Gud i bønn for dem

og bad at Herren i sin nåde måtte gi disse å vokse op til evangeliets lys og bevare dem fra syndens forferdelighet og skam. Derefter gikk jeg rundt til enhver av dem og la mine hender på dem og velsignet dem i Faderens og Sønnens og den Hellig And's navn. Gud virker iblandt oss, kjære venner, vær med å be for dette folk. Djevelen raser og gjør alt for å hindre at Guds rike skal ha fremgang her, men han er en slagen fyrste hvis makt er brutt, og vi seirer over ham i kraft av Lammets blod og det ord vi vidner. Halleluja!

Vi har nu på det nærmeste et stort beboelseshus ferdig og har således rum til å ta imot dem som Herren måtte sende til å hjelpe oss her. Nu må målet være å få et forsamlingshus stort nok til å ta imot de som kommer. Husk dette i deres bønner, kjære venner! Takk for alt godt medarbeiderskap. La oss ikke glemme å takke Herren for hvad han har gjort. Han har velsignet de midler som har kommet inn så de har strukket vidunderlig langt, all ære til Jesus! Han er den samme nu som da han velsignet de fem brød og de to små fisker. La oss fortsette i troskap imot ham, snart skal vi møtes med ham i herlighet, takk og lov.

«Misjons-Røsten» er det eneste blad som er blitt mig tilsendt, men nu har også det ophørt å komme.

Hjertelig hilsen til alle de hellige i Jesu dyre og herlige navn.

Kjære br. Christiansen!

Bladet sendes nu som for regelmessig. Det må være en feil et eller annet sted i forsendelsen.

Red.

Sannheten stadfestes.

Den folketelling som omtales i Luk. 2, 1-7, og om hvilken bibelkritikken ut fra visse historiske antagelser lenge har ment, at den ikke har funnet sted, har fått sin bekræftelse. Det har vist sig å være riktig at «det skjedde i de dage, at en befaling gikk ut fra keiser Augustus, at all verden skulde innskrives i manntall.» Luk. 2, 1. Ti i Angora i Tyrkiet har man funnet et gammelt tempel fra Augustus' tid, og på dette er det en latinsk innskrift og en gresk oversettelse derav som forteller at den samme folketelling som omtales hos Lukas, har funnet sted. Der har funnet andre folketellinger sted for og efter denne, og man mente, at Lukas feilaktig hadde tenkt på en av disse. Den nevnte innskrift har imidlertid løst sporsmålet, idet det fremgår av innskriften at keiseren hadde utferdiget påbudet og overlevret det til Vestalinderne ved templet, for at det skulde oppbevares sikkert til hans død. Efter at denne hadde funnet sted, blev det inngravert på hans grav, og på det romerske senats befaling blev det ytterligere inngravert på murene på alle Augustus' templer i hele riket.

— Frukten modnes ikke ved at man stirrer på den. Vent istedet på Guds sol.

Misjonen i India.

Behovet av misjonærer er ennå stort. Bare i India skal det finnes over 700,000 byer eller landsbyer som ikke har noen evangelist. Antallet av kristne i India skal ifølge siste statistikk nærme sig sterkt 6 millioner.

Lydende malm.

— En kristen uten Guds-kjærlighet er ingen levende kristen, og en død kristen er ikke bedre enn en hedning.

— En menighet hvis lemmer ikke har broderkjærlighet, slites snart i filler.

— Et hjem som ikke vernes av kjærlighet, blir intet hjem. Det er som et hus uten vegger!

— En verden hvor nestekjærligheten ikke rår, er dømt til undergang.

— Den dag her ikke lenger finnes kjærlighet på jorden, er den et helvede, og helvede er ikke beredt for menneskene, men for djevelene. Matt. 25, 41.

— En verden blottet for kjærlighet, hvem av oss kan fatte hvordan den vil ta sig ut?

Vi bør altså sette pris på kjærligheten. Den er tidens og evighetens uundværligste element. Vi kan ikke være den foruten noen gang — i noe tilfelle.

«La alt hos eder skjæ i kjærlighet!»

Tankeglint på veien.

Det var kveld. Jeg satt ensom i halvmerket med mine skjulte tanker og grublerier.

Det var blitt så kaldt, så fattig, så smått — syntes jeg. Da fikk jeg se et bilde, det vakreste jeg ennu har sett av noe menneske.

Det var et bilde av mor. Hun hadde et møte med Gud. Hun baide sine kne i stille bønn. Med ett så hun op i Guds åsyn og noen navn kom over hennes leber. Jeg hørte hun hvisket stilt også mitt navn.

Gud baide sig ned over henne med et smil. Og fra dette smil strømmet der stråler over dem hun hadde bedt for.

Også jeg fikk en stråle fra Guds smil.

Det varmet og lystet op. Mor, takk, takk!

Broderbåndet.

Et godt svar.

Et 6 års gammelt barn som var tilstede i et selskap, blev tiltalt av en gammel ærverdig predikant med følgende spørsmål:

— Dersom du kan si mig hvor Gud er, så skal du få dette eple.

Gutten svarte pent og beskjedent:

— Dersom du kan si mig hvor Gud ikke er, skal du få to epler. Av umyndiges og diendes munn har du beredt dig lovprisning. Matt. 21, 16.

Våre barn.

Den kjente evangelist Billy Sunday sier:

Når en kvinnes hjerte og et lite barns tårer møtes, da vil noe hende som gir djevelen «kolde føtter.»

Den kvinne som er utro i sitt kall som mor, er den største syn-

Moderkjærligheten er det skjønneste som finnes i denne verden. Der vil ikke bli noen moderkjærlighet i helvede.

Hvis du ønsker å se virkelig storhet, da se ikke til Det hvite hus, ikke til monarkens trone eller til de store bankierhus. Se hen i vuggen.

Å føre en ung gutt eller pike på dydens og rettferdighetens vei er større enn å føre det største krigsskip.

Ditt barn er en juvel. Gjør den strålende. Gud ønsker den for sin krone.

Fortellingen om Moses og hans mor er en av de skjønneste og mest interessante fortellinger som finnes. Moses' mor var slavinne. Hun måtte arbeide hårdt enten i murstensfabrikken eller ute på marken, men Gud var på hennes side, og hun vant.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgitt i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelinger til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris: I løssalg 20 øre kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Hvem gir mest til misjonen?

Pastor Hansen motte en dag på gaten kjøpmann Larsen. De kom snart i samtale om misjonen.

— Fikk De inn mange penger til hedningsmisjonen på søndag, hr. pastor? spør kjøpmann Larsen.

— Å ja, det var ikke så verst, vi fikk inn næsten 400 kroner i offer.

Det var alt for meget, mente Larsen og rystet på hodet.

Og så la han ut i det vide og brede om hvor meningsløst det var å sende alle disse penger ut av landet. Man hadde jo absolutt ingen garanti for hvordan de blev anvendt. — Og dessuten — la han til, — har vi ikke her i landet nok av hedninger som trenger hjelp?

— Jo, hvarte presten, det har De virkelig rett i. Og jeg skal gjerne gi en pengesum til våre egne hedninger når De bare vil gi likeså meget.

— Nei, nei, det var ikke det jeg mente, svarte kjøpmannen, men jeg synes at når De vil hjelpe folk nede på Madagaskar og i Sulu, så burde De heller tenke på våre egne. — Der finnes jo mange fattige menneskener i vår egen by. Hvorfor hjelper De ikke heller dem, hr. pastor?

— Jo, svarte presten med et smil, dem hjelper vi også. Og nu benytter jeg anledningen til å spørre om De vil yde et bidrag til en tuberkulose familie som vi til sommeren må se å få sendt på landet. Den tilhører samme menighet som De og jeg.

Kjøpmann Larsen hadde vanskelighet for å skjule sin forlegenhet og svarte stammende: — Ja, nei, det var naturligvis ikke slik ment. Jeg tenkte bare at, ja at — hm — at dere burde ikke glemme våre egne. Og den tuberkulose familien i menigheten, ja det kan jeg like at den får hjelp. Men dessverre er det ikke beiligg for mig å yde noe idag. Jeg har nettop en veksel som skal innfries imorgen. Men De skulde høre innoem til konsul Andersen.

— Nei, nei, undskyld da, sa presten. Jeg har nettop talt med konsul Andersen. Han hadde akkurat i formiddag innfridd sin veksel.

Efter en kort pause fortsatte presten: — Men nu skal jeg inn i smugget her til min venn, skomaker Jensen. Han har lovet mig 10 kroner til den tuberkulose familien. I forrige måned sendte han mig 10 kroner til Madagaskar-misjonen.

Det viser sig her som så ofte at de som ofrer til misjonen er de første til å hjelpe våre egne, og de som ikke ofrer til misjonen,

de hjelper heller ikke våre egne — annet enn med snakk. «Fredens bånd.»

Til predikantene. Vi har i forrige og dette nr. også sendt postanvisninger til de predikanter som hittil har hatt bladet fritt.

Prisen er som for bekjentgjort kr. 2.00 pr. år for predikantene. De predikanter som innsender en helårs eller to halvårsabonnementer får bladet fritt selv og kan på denne måte betale sin kontingent.

Til postabonnentene.

I forrige og dette nr. sendes postanvisninger i utfyllt stand til de abonnenter som skylder fra 1. januar dette år og lengere tilbake. Det er allerede endel som har sendt dem tilbake og vi er takknemlig for å få dem alle tilbake snarest. Det er et lite beløp på den enkelte, men sammen blir det hundreder av kroner.

Hvis der skulde være noe feil bedes dette bemerket og det vil bli ordnet.

Husk at abonnementet er bindende til opplyselse foreligger.

Den usynlige vakt.

(Innsendt). På øya Sumatra kom en dag en av de innfødte til den tyske misjonær. Etterat de en stund hadde talt sammen om forskjellige ting, sa hedningen:

— Jeg har en bønn til dig. Jeg vil gjerne se de krigere som du om natten stiller rundt hytten for å våke over dig.

— Jeg har ingen sådan vakt som du taler om, sa misjonæren. Hedningen så tvilende på ham, og spurte om han ikke fikk lov til å gjennemsøke huset, for de måtte jo finnes et sted.

Leende gav misjonæren ham lov dertil, og nu begynte den annen å gjennemsøke hvert værelse nede og ovenpå, men naturligvis forjeves.

Da nu misjonæren spurte ham hvorfor han trodde at de hadde krigere utenfor hytten sin om natten, fortalte den innfødte at han og hans folk den første tid efterat misjonæren var kommet på øya, hadde tenkt å myrde ham.

Den ene natt efter den annen hadde de nærmet sig misjonærens hus; men hver gang hadde de funnet en dobbelt rad av krigere med blanke våben i hendene. De hadde derfor aldri våget å gjøre noe anfall på huset.

Til sist hadde de lovt en stor belønning til den som vilde gå inn og myrde misjonæren. En av de modigste hadde da gått avsted, med han kom straks efter springende tilbake. Han våget ikke å trenge sig inn mellem krigerne. De stod i to rekker om huset, store og sterke menn, skulder mot skulder, og deres våben lyste som ild.

Fra den stund hadde de opgitt alle forsøk på å komme misjonæren til livs.

Da forstod misjonæren at Herren hadde sendt sine engler om hytten for å beskyrme dem.

«Han skal gi sine engler befaling om dig at de skal bevare dig på alle dine veier.» Salme 91, 11.

Misjonensarbeidet i Belgisk Congo.

Jeg har i disse dage mottatt 2 brever fra br. Alb. M. Christiansen, som er så opmuntrende og interessante at jeg feler pig tilskyndet å gi et utdrag av dem i «Misjons-Røsten».

I det første som er datert 19. mars nevner han den betydningsfulle begivenhet, som vi allerede kjenner fra hans brev til Misjons-Røsten, at han nu har fått grunn av staten til å bygge stasjon og rett til å drive misjonsvirksomhet. «Det var en stor seier synes, jeg, og vi må alle takke Gud for det, og så vise at vi er den ære verd å ha et misjonsfelt.»

Videre forteller han om sin byggevirksomhet, som han har gått iver med for alvor nu da han har fått grunn til å bygge på. Jeg skal imidlertid ikke opta spalte-rom med beskrivelser av dette, men straks gå over til å gi et utdrag av de avsnitt som er foranledningen til disse linjer. Etter å ha fortalt at Herren har velsignet dem underbar i den senere tid, fortsetter han: «Vi har kunnet sende ut tre brødre med hver sin troende gutt som medhjelper, til tre forskjellige byer som fastboende lærere og evangelister. De vil gi kristendomsundervisning til byens barn og holde møter for folkene. Og nu kommer de fra andre steder gang på gang og bønnfaller oss om å gi dem lærere. Men, å kjære broder Syvertsen, mitt hjerte bløder over å måtte si dem at vi ikke har noen å sende. La oss be meget angående dette. Og la oss håpe, at de gutter som er med lærerne snart kan bli så selvstendige at de kan ta med sig andre troende gutter og gå til andre byer. Tenk om Svelvik skulde være en hendens by, og de sendte bud til dere i Drammen om å få en til å undervise dem om Gud, og dere der skulde svare at dere ikke hadde noen å sende. Ja, tenk litt over det. Jeg er nettop i en sådan stilling nu. Vi går til byene så langt vi rekker, men folkene vil ha en boende hos sig, som kan ta sig av barna og oppdrage dem for Jesus. Ja, sådan går det når evangeliet blir litt kjent blandt befolkningene.»

Dette brev var altså skrevet den 19. mars. Hans neste brev er datert 9. april, og deri skriver han: «Det har vært en skriv for oss at vi ikke har kunnet møtekomme begjæring fra flere byer om å få evangeliske lærere. Vi har bedt meget i denne saksanledning, og jeg sendte også brev til Kafumba og spurte dem der, om de hadde noen levende kristne av de innfødte som uten å bli lovet noe, for Jesu skyld vilde komme hit og hjelpe oss med å gå ut i byene med evangeliet, men der var ingen som vilde, — de vilde ha lønn. Så overveiet vi saken igjen og blev enige om å sende brev til Wanga, en amerikansk baptiskmisjon på vestsiden av Kwilufloden for å rette det samme spørsmål til dem, som vi hadde rettet til Kafumba. Jeg skrev allerede brevet men blev stanset av Anden før det blev ferdig, og en stemme sa til mig: Ha tro til Gud! Jeg opgav derfor å sende brevet, og sa til mine sorte venner at Herren hadde stanset mig i

dette, og at vi mer enn før måtte be ham om å sende oss hjelp, og så tro at han vil gjøre det. Dette var tirsdag morgen i denne uke. Idag, søndag, like før vi skulde gå til brodsbrytelsen, kom 4 ukjente menn med sine remedier i en liten kurv op til mig og hilste pent og presenterte noen kort som viste at de var fra Wanga, og tilhørte menigheten der.

Jeg spurte hvem der hadde bedt dem gå hit. De sa: ingen, uten Gud. Kjenner dere noen som er her? spurte jeg. — Nei! — Og det er ingen som har fortalt dere om oss? — Nei! — Hvorfor kommer dere hit da? — For at hjelpe dere, Gud selv har sendt oss! — Hvor lenge har dere vært på veien da? — Fire dager!

Vi begynte å be mere særlig i denne saks anledning tirsdag. Så har Gud øieblikkelig inngitt i disse brodres hjerter å gå den lange veien hit for å stille sig til tjeneste i et arbejde som ingen har talt til dem om, og ingen har bedt dem om. Og de har måttet gå temmelig stridt for å komme hit på fire dager, men sådan er Guds vei, sådan er Herren, pris skje hans navn! Før vi roper tar han affære.

Nu har tre byer fått sin fornskede lærer, og en blir forelobig her og hjelper mig i arbeidet. Jeg har intet å love dem, det har jeg allerede sagt dem, men vi er alle enige om å tro Gud for alt hvad vi behøver. Takk Gud med oss og be meget for oss! Han er trofast, som har gitt løftet.»

Disse utdrag av to forskjellige brever er et talende eksempel på Herrens forunderlige handlemåte, når hans evangelium skal bringes videre ut til dem der ikke tidligere har fått høre det. Det første viser oss hvorledes han legger nod og omsorg for dem som er utenfor i sine troende barns hjerter — en nod som resulteres i nderlig bønn, — og det annet viser oss hvor snar han er til å svare på sin egen underbare måte, når han bare har fått sine barn til å innta den enfoldige troesstilling.

Broder Christiansen forteller forovrig i det siste brev om flere opmuntrende erfaringer, bl. a. nevner han at der stadig kommer flere og flere til erkjennelse av sannheten, flere og flere som står op for å følge Jesus. Langfredag skulde han således dope 19 a 20 dyrekjøpte sjele.

Jeg har alltid siden jeg påtok mig å være kasserer for Den norske Congomisjon vært redd for å øve noe press på noen eller «tigge» noe menneske om å støtte vår lille gren av arbeidet i Herrens vingård, og jeg ønsker heller ikke nu å gjøre det. Herren har hjulpet oss igjennem alt inntil denne stund, og jeg er fullt forvissnet om at han også fremdeles vil gjøre det. Men jeg har følt mig tilskyndet til å sende disse linjer til Misjons-Røsten for derigjennem å fortelle alle våre venner fjernet og nær, ikke bare at Herren velsigner vårt arbejde i den utstrekning vi nu kan drive det, med de midler vi har til vår rådighet, men også at der er store muligheter for utvidelse av

Vennestevne på N. Gran, Hadeland første søndag i juli. Alle velkommen.

Bethel, Ski. Vennestevne søndag 23. juli. Begynner kl. 11. Alt Guds folk innbyes. Evangelister som ønsker å delta, bes melde sig i god tid til C. Dahl eller O. Aas, Ski.

Vennestevne holdes på Bedehuset, Asheim, Hurum, 2. juli. Møter hele dagen fra kl. 11 fm. Kaffe, melk og mineralvann fæes kjøpt på stedet. Alle er velkommen i Jesu navn.

virksomheten derute i disse forsomte distrikter i Belgisk Congo. Enhver som føler sig tilskyndet til å være med i dette velsignede arbejde — med midler og med bønn — kan være forvissnet om at han ikke er overflødig. Erling Syvertsen.

Begeistring for Jesus.

Fikk lyst å sende «Røsten» leserne en liten hilsen fra Drammen hvor jeg for tiden har den glede å forkynde evangeliet for de kjære venner i Knofsgaten. De tre møter jeg har vært her har overbevist mig om at her er stor begeistring for Jesus. De følger opmerksomt enhver pekefinger som peker på ham og ansiktene stråler av glede. I forsamlingen er en lovprisning og bønnens atmosfære og jo mere Gud velsigner høres det entstemmige rop fra hjertene: Mere, mere min Jesus. Ja så skal det være, og der er nok for alle.

Gud har gjort store ting i Drammen. Under Frank Mangs møter har mange sakt frelse, og Guds barn er blitt fornyede. Ja, jeg må si som br. Severinsen sa i sitt vidnesbyrd: Vi har grunn til å være begeistrede for Jesus. Han fortalte at han hadde mott en nyfrelst på gaten. Han var blitt som en ny mann, hans ansikt strålte og han fortalte begeistret om sin frelse. Alle mennesker var blitt så snilde, syntes han. Arbeidskameratene var ikke å kjenne igjen. Men det var han selv som hadde blitt anderledes, mente Severinsen. Jesus hadde frelst ham og han hadde fått et annet syn på menneskene.

Er dere begeistret for Jesus? Gud signe eder. La Anden få sin vei med dig og resultatet vil bli: Begeistring for Jesus. Det vil bli naturlig uten anstrengelse fra vår side, og da blir ikke korsot for tungt for oss — forsmedelsen for stor — vanæren. Nei, vi bærer den med glede. Må Anden gi alle en ny åpenbaring av Jesus, da kryper man ned — ned for Jesu føtter — ydmyker sig for Gud og hverandre, da blir det som sanger sier: Stor, større, størst, vi kjenner ei vi er ett, i dette samfund har vår fader beredt.

Begeistring i Jesus bør alle ha. Ikke vokse bort fra. Den sanne vekst er å vokse i kjenskap til ham — i begeistring i ham — det gode i ikke i oplevelser og gaver vi får, men begeistret i ham som gir. Det vil gjøre oss til stadige bren-

nende, begeistrede ham. Er du grepet å Ja så lofter du hoden ningen stunder til hventer, tjener du ha begeistring. Til slutt mange som er begeistret

SPREDTE

Sandefjord. I pinsedagen glede å få delta Sandefjord. — Pi har sitt lokale på riktig et vakkert kale. Br. G. Leoer er forstander der er av nyere dato, på en underbar rotte. Særlig er ungdomsskare konservativt i dette velsignede gelium, som er de bundne i frih Motene pinses besokt. I den ste me fant man den med friluftsmot 5 var man san park i Prestegården var skaren som fikk nærmere skriftmessige sk

Klokken 7 fullsatt. Brodr. sen, Oslo, bar ånds og krafts undertegnede v hvilte over for kjentes at nåde liggdomen fikk i de mottagelig

2. pinsedag Tangen, ca. er utenfor Sande helt ideelt for kert utsyn ov Det føltes god der og bli kj salte sjøbris

Utover dag efter den ann motor- og se anselig skare samlet der i lund» som b ring døpte st vi vårt arer blev rik anle lovoffer for av leber som (Hebr. 13: 1 holdtes kl. 1 elsen og und 5 samledes

fortsattes m byrd og sar stund ute i Forsamlin strengemusik den sparte og begeistri Det er godt sine hjerter ge evangeli Det er ikke gjerning i geliet om J hellige nav rike, hvor havn.» (Sa Ved 8-ti Ikke i oplevelser og gaver vi får, signalesri minnekran

Dan kommer.

Et anskrik nu høres: «Dan kommer Han kommer å tage oss levende bort. Igjen Han kommer for døde å vekke, å lenne de frelste for hvad de har gjort, Han kommer å kronen oss rekke. Han kommer å se, han kommer å makt, han kommer omgitt av engelenes praik han kommer, han kommer, ti det har han sagt, han kommer, min elskede Jesus. Oplev derfor blikket, det tynser alt mer.

Artusen er svunnet i seklernes hav fra den gang han vandret berønde, men da han opfor, han disiplene gav en hilsen rundt jorden å sprede: Som han blev optaget, han kommer igjen, men og, at han er alle synderes venn. La budskapet stigå til kvinner og menn «O kommer, ti altting er rede.»

Kor:
Han kommer, han kommer, han kommer igjen
ti alle som her på ham venter.
Han kommer, han kommer, din trofaste venn,
og sine fra jorden han henter. (S. H.)

Mens vi venter.

Tiden vi lever i er i særlig grad en ventetid for Guds folk. Mange mennesker venter på at verdensproblemer skal bli løst ad menneskelig vei så det på den måte skal komme bedre tider og tilstande på jorden; men vi som Guds folk venter på verdensproblemenes løsning gjennom Jesus Kristus, fredsforsten, han som skapte fred ved sitt blod på korset for alle som tok imot ham. Han skal også skape fred på jorden iblandt alle nasjoner og gjennoprette alt, «hvorm Gud har talt ved sine hellige profeter fra eldgamle dage.»

Mange av de ting Jesus talte om skulde skje ved slutningen av denne husdanning, ser vi gå i oppfyllelse i disse dager. Hvad er da mere naturlig, enn at Gud folk i levende forventning ser hen til den dag hvorm han har talt: Hans gjenkomstdag!

Men før Jesus kan komme igjen her til jorden og som fredsforsten sette alt i rette skikk, vil han samle de hellige til sig, dem som har holdt ut med ham for at de i det kommende rike kan bli konger og prester sammen med ham.

Paulus taler om denne særlige dag som de hellige må og bør forvente, Kristi åpenbarelsestid, således: «Herren selv skal komme ned fra himlen med et bydende rop, med overengelsk røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først opstå, derefter skal vi som lever som blir tilbake sammen med dem rykkes i skyer op i luften for å møte Herren.» (1. tes. 4, 16—17.)

Vi har som Guds folk rett til å forvente og be om at han snart vil opprette sitt rike på jord og derved gjøre alle ting vel, når han tar makten og styret ut av de urettferdige hender; men la ikke alle de store ting vi venter han skal gjøre ha førstesteplassen i vårt liv, så det står i veien for selve forventningen av ham selv.

Det er meget viktig i vår tid hvor mennesker spinner på fantasien tråd og danner sig forestillinger og meninger om profetienes oppfyllelse angående de siste tider, at der kommer åndelig sundhet i all vår forventning; ti derved blir mange falske forhåpninger i tide slått ned og skuffelser undgått, og der skapes i stedet en hellig ærefrykt og ærbødighet for Gud og hans ord.

Det centrale i vår forventning bør være ham selv, som apostelen Johannes sier, «den som har dette håp, han renser sig selv likesom han er ren.»

Spørsmålet er blitt alvorlig for mig: Hvad brukes ventetiden til blandt Guds folk? Brukes den til å pleie det gamle menneske med dets begjæringer, den gamle natur med alle dens tilsynelatende uskyldige ønsker, eller brukes den til å tjene Herren i og «arbeide med frykt og beven» på vår frelse, så der skjer en iklædning av «det nye menneske som er skapt etter Gud i sannhetens rettferdighet og hellighet»? Guds nåde er ikke alene åpenbart til frelse for oss, men også til oppdragelse og tukt, og den lærer oss å fornekke oss selv.

Det var så deilig da vi blev frelst! Den tunge syndebyrde rullet bort, og alle de grove laster var som med ett overvunnet; men der er ennu mange ting i vår natur som må endres, ting som man kanskje ikke føler sig særlig trykket av; men her må vi inn under Guds oppdragelse og lære å fornekke de begjæringer som man kanskje slett ikke kan se noen synd i som Jesus selv sier det: daglig

fornekte sig selv, ta korset op og følge ham etter, så vi med sannhet kan leve tuktig og rettferdig i den nuverende onde verden og den eneste måte hvorved ventetiden blir utnyttet til virkelig helliggjørelse for en selv og til vel-signelse for andre.

Vi leser om Israels folk, da deres fører, Moses, var på bjerget og talte med Gud, da blev folket utålmodige, de syntes, at ventetiden blev for lang, og de sa til Aron: «Kom og gjør oss en Gud, som kan gå foran vårt åsyn, ti denne Moses, han vet vi ikke hvad der er vederfaret.» Aron adlod deres anmodning og dannet gullkalven som de så ofret til og gledet sig over, idet de danset for den.

Sådan brukte Israel ventetiden. Istedet for hellig tilbedelse og forventning til den dag Moses kom igjen med godt budskap fra den Gud, som med så mektig en hånd hadde ført dem ut av Egyptens land, tilbød de deres henders verk.

Men hvordan er det blandt Guds folk idag, mens vi venter på vår forløser og forløper, Jesus, som en lang tid har vært borte fra oss? Det ser ut som han tører lengere enn mange hadde beregnet; mange blir utålmodige og man hører noen si: Hvad vet vi egentlig om hans gjenkomst? Der er jo så mange forskjellige meninger om den sak, og mon ikke det skal forstås på en annen måte?»

Med vantroen overfor Jesu komme innsniker sig et avhengighetsforhold til de jordiske ting og man er utsatt for — om ikke som Israel å danne en gullkalv og tilbe den som Gud, så dog å komme til å se på de synlige ting med en viss beundring og tilbedelse, hvor gode disse ting enn er, er de dog kun et verk av menneskets hender. Mange kostbare bygninger med megen prakt og verdifull kunst finnes i kristenhetens eie i vår tid og jeg frykter for at mange kristne i alt dette har en altfor stor glede og rikdom som de har satt deres håp til som noe, der sikkert gir særlige betingelser for fremgang i verden. Israel gledet sig og tilbød deres egne henders verk, gullkalven, mens de ventet — la ikke oss som har et meget større håp enn de tilbe og glede oss i alt det vi har utrettet og heller ikke sette vår lit til eiendele eller rikdom, men la oss med glede tjene og tilbe den levende Gud.

Jesus talte meget til disiplene om å våke og be og arbeide med det der er hver især betroet for å være rede den dag han kommer igjen. De kristne som virkelig forventer Jesus kan ikke nøies med å glede sig over at de selv har det godt, og så sitte stille med hendene i skjødet og bare vente på Jesus, nei nettopp fordi vi venter ham må der virkes og arbeides mens det er dag. Jesus sa om der tjener som hans herre hadde satt over alt sitt tyende til å gi dem mat i rette tid, at han skulde være salig når Herren kommer og finner han handlende således.

Arbeide med liv og sjel gjør ventetiden kort, selv om vår Frelser tører og kjærlighet av hele vårt hjerte til den Herre, vi tjener og forventer, gjør arbeidet lett. Det står fortalt om Jakob 1. Mos. 29, 20 —, at han tjente

syv år for rakel, og de syntes ham å være som noen få dager, fordi han hadde kjærlighet til henne. La oss elske Jesus fordi han elsket oss først, og ofre oss for ham og for våre medmenne-sker og tjene i opriktighet her i vår utlendighetstid.

/:: Snart er han her, /:/: snart kommer Jesus igjen! Anders Olsen. (Ev.bl.)

En modig predikant.
En av det danske misjonsforbunds banebrytere, den svenske predikant C. W. Gillen, fylte nylig 70 år. I en artikkel om ham i den anledning i «Morgenstjernen» fortelles bl. a. følgende to småhistorier. Skueplassen er Sverige. Gillen er en sterk mann. Han er uforferdet, ja modig er han som få.

En natt steg Gillen inn i Göteborg-toget ved en stasjon i Vestergotland.

«Ingen sitteplasser finnes i hele toget,» oplyste konduktøren.

«Jo, muligens i en kupé, men der vil jeg ikke anbefale Dem å sitte; for der er et selskap av berusede menn som spiller kort.»

«Hvor er det? Dit vil jeg,» sa Gillen. Han gikk inn og tok sin store bibel frem, idet han sukket til Gud ved sig selv. Ikke et ord til omgivelsene.

Da konduktøren kom, forlangte de alle som en plass i en annen

kupé. «For her kan selv den onde ikke spille kort, når han der sitter slik med bibelen.»

Da Gillen i 60-årene ved et møte i Nyeby lå på kne og bad med de folk, trengte en mann med en dra-get kniv sig igjennem folketreng-selen. Just som han vilde staa skelen, kniven i predikantens rygg, vendte Gillen sig om, springer op og avbeirer fredsforstyrren. Den forskrekkede folkhep hørte de følgende ordveksel:

«Dette kan bli dyrt for Dem overfor øvrigheten. Men om De vil be Gud om forlatelse, så får det være glemt.»

Den berusede stod som i en skruetikk i Gillens kraftige hender.

«Nei!»

«Be om forlatelse, så får det være glemt.»

«Nei!»

«For tredje gang spør jeg Dem: Vil De ikke ydmyge Dem? Vil De gå bort? Si, vi De gå til bedvede?»

«Jaså, De sier det.»

«Gå av veien,» ropte Gillen til dem som stod i gangene. «Her kommer en som vil til helvete, han skal ut.» Og i neste sekund kastedes han ut blandt mengden ute i mørket. Møtet fortsattes som for. Men en stund etter kom mannen inn igjen aldeles sonderknust og bad om forbønn. Han blev frelst og lykkelig.

«Budb.»

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og det er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom Ordspr. 11, 24

- Kina.
- F. O. SHRODER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DØRUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavenst. 10, Oslo.
- HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
- RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN:
Th. Wessel, Nordstrand.
- JENS FJELD:
K. Aarmo, Sid st.
- OLGA SCHULT:
Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
- ALFHILD BJERVA:
Thoralf Andersen, Sorilgt. 15 I, Oslo.
- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand st.
- M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Mjajons-Røsten, Sarpsborg.
- TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
- BERNHARD NILSEN:
Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
- ASTA THUEN:
Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.
- Mansjuria.
- MARTIN KVAMME:
Misjons-Røsten, Sarpsborg.
- Afrika.
- INGRID LØKKEN:
S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.
- HILMA HERMANNSEN:
Ole Krogstad, Soll, Røllingen.
- MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Lovenskjoldsvæl, Lilleaker pr. Oslo.
- HANSINE NESFOVSEN:
Constanse Nostdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
- MARTHA KVALVAGNES:
Anna Nædal, Sydnessmug 6, Bergen.
- DEN NORSKE KONGOMISJON ALB. M. CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
- Argentina.
- BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Senstøbe, Otterholdt, Ba. Telemark.
- India.
- ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Forsgrund.
- DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.
- FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditthanket Halden.
- BORGHILD NORDLI:
Dankert Jørgensen, Gunnar Berg vei 36, Narvik.
- HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditthanket Halden.
- ALFHID HOLMEN:
S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.
- HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passabæk p. o. Sanda ver.
- RAKEL EDVARDSEN:
Hans Hansen, Brydeløkken, Kompberg.
- B. og GUNHILD FINSTRØM:
Anne Husås, Kviteseld, Telemark.
- Finnmark.
- OSKAR GAMST, Breivikbotn.
- HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balsfjord.
- DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
- ANDREAS MATHISEN, V. Jakobsb.
- KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Forsangerfjord.
- DOROTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
- Hjemneværende misjonærer.
- TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Walde, Ibsensgt. 106, Bergen.
- India: DAGMAR ENGSTRØM:
O. Ekorrens, Jarvelen 11, Lilleaker.
- PEDER EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
- «Glommen» trykkeri, Sarpsborg

NUMMER 13

M

INDIA

Elskede mi-
sus!
«Men fred-
av en evig
nes store
op fra de
fullt dyktig
så I gjør
her i eder
kam ved
re are i al
Priset var
mektig til
kelte av os
hans gjern-
i alt!
Tiden
skredet sig
almindelig
skede vent
på fjerde
tiden at v
går og k
fort, og
ne var le
get som
Under
Herrn
anledning
han har
frelse. H
den tok
lore, en
fruktpå
skotsk
hans h
de var
med m
åpnet k
ledning
fire be
for alle
vrelser
iblandt
De va
høre a
vært
hort s
Da je
om J
og er
ge å
men
ute i
De
fort
en k
alen
en d
har
ne i
det
i u
ste
i b
so
og
so
tig
ev
sl
se
E